

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ခြယ်မှုန်းပြီးသော

ဝတ်ချက်များ

(စာချုပ်လုံးချင်း ၁၀၀၀ (သက်))

အသီးတကာတို့ ထဲ ခူးရင်းသီးတဲ့ လေ ...

ပန်းသကာတို့ ထဲ ခေါင်းရန်းမှ တဲ့

လပြည့်ညဟာ တိမ်ဖုံးသွားစေဦး

ပလေတိုကိုမှ မျှော်လင့်နေတဲ့

မင်းအတွက် ... ငါက

ဒဿဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်

အဋ္ဌစန္ဒာလေးနဲ့ ငါ့ရင်ကို

ပစ်ခွင်းလှည့်တော့ ... ချစ်သူ ...။

အခန်း (၁)

သားနားသန့်ပြန့်သော ကွန်ကရစ်ခင်း လမ်းမကြီးဘေးတွင် လှပသော တိုက်တာ အဆောက်

အဦကြီးများက အရောင်အသွေးစုံလင်စွာပင် အလှချင်းပြိုင်နေကြသည် ။ ထိုသို့လှပသော အဆောက်အဦကြီးများကို မြင့်မားသော

စည်းရိုးကြီးများက ဒါငါ့ပိုင်နက်ဟု ခပ်ပိုင်ပိုင်ပြောနေပြီး တောက်ပြောင်သော ကားကောင်းကားသန့်များကိုပါ လောဘကြီးစွာပင် မိမိပိုင်နက်ထဲ ဆွဲသွင်းထားကြပါသေးသည်။ ။

လောက၏ နိယာမတရားအရတော့ အမြင့်ရှိလျှင် အနိမ့်က ရှိစမြဲမို့ ထိုသို့အမြင့်ကို မြင်ရပြီးချိန်မှာ တော့ အနိမ့်ကိုလည်း မရှုမလှတွေ့ကြရပေဦးမည်။ အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြွထားသော လှပခမ်းနားထည်ဝါမှုတို့ ၏ အနောက်ချောင်ဘက် ကိုက်သုံးရာမျှအကွာတွင် ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်တစ်ခုကို မထင်မရှားပင် အထီးကျန်စွာ တွေ့ကြရပြန်ပါသည်။ ။ မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ပင် မြင်ကွင်းချင်းကဘာမှ မဆိုင်အောင် ကွဲပြားခြားနားသွား၏။

ကွေ့ကောက်လိမ်ဖယ်နေသော လမ်းကျဉ်းကလေး၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ကျိုးတိုးကျဲတဲထရံစုတ်များ ကာရံထားသည့်အိမ်ပုအိမ်စုတ်များကို မရှုမလှတွေ့နေရသည်။ ။ ဒီလမ်းက လူသွားလမ်းလား၊ ဒါမှ မဟုတ် မြွေသွားလမ်းပေးလား။ ထိုလမ်းကျဉ်းလေးတွင် မိုးရွာစဉ်က တင်ကျန်ခဲ့သောရေများက မြောင်းအတိုင်း စီးကျမသွားနိုင်ကြ၍ ဗွက်ပေါက်နေခဲ့သည်။ ။ ထိုမျှဆိုးဝါးသောလမ်းကို ရပ်ကွက်နေဆင်းရဲသားအချို့က အုတ်နီခဲလေး တစ်တုံးနှစ်တုံးဖြင့် ကျိုးတိုးကျဲတဲခင်းထားပြီး တတ်နိုင်သမျှ တန်ဆာဆင်ထားကြသေး၏။

ခင်းထားသော အုတ်နီခဲ တစ်ချပ်နှင့်တစ်ချပ် အကွာအဝေးမှာ နှစ်ပေကျော်မျှ ဝေးသဖြင့် ဖြတ်နင်းသူမှန်သမျှလည်း ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့်ပင် မမီမကမ်းလှမ်းခုန်နေရပြန်သည်။ ။

“ဒီထက်စုတ်တဲ့ လမ်းတောင် ဒီလောက်စုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ တောက် ! ”

အပေါ်စားဘွတ်ဖိနပ်လေးပေါ် မည်းညစ်ညစ်နွဲ့ဗွက်ရေ စိုသွား၍ စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဘေးလွယ်အိတ်ရှည်မျောမျောကို ဟန်ပါပါလွယ်ထားသည့် ရှိုးအပြည့်နှင့်သူက ဝါးလုံးသုံးလုံးတန်းထားသော ဆယ့်ငါးပေပတ်လည် ဝိုင်းစုတ်လေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။

“အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

အသံမာမာနှင့် အော်မေးလိုက်ချိန်မှာ တော့ အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ကောင်လေး တစ်ယောက်က မှုန်ကုပ်ကုပ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုကောင်လေးက ရွှေစောင်းစောင်းတံခါးတစ်ချပ်ကို ကျောနှင့်ကပ်ပြီး ထိုလူကို မရဲတရဲကြည့်နေသည်။ ။

“မင်းအမေ ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“လှည်းကူးဘက် သွားမယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

“မင်းအစ်မရော”

“မမက ထမင်းချက်နေတယ်”

ထိုလူက သတင်းစာတစ်ရွက်ကို ဆွဲယူကာ ကြမ်းပေါ်တွင် ခင်းပြီးမှ ထိုသတင်းစာပေါ်တွင်

ထိုင်လိုက်ပြီး ရွှေစဉ်ထားသော ဖိနပ်ကိုချွတ်ကာ ထိုကောင်လေးကို ပေးလိုက်သည်။ ။

“သွားပွတ်တံနဲ့ သေသေချာချာ တိုက်ဆေးလိုက်”

“ဟုတ်”

ထိုကလေးက ဘွတ်ဖိနပ်ကိုယူပြီး ရင်ခွင်ထဲပိုက်၍ အိမ်ရှေ့ရှိ မိုးရေ

ခံရေလုံကြီးနား လျှောက်သွားကာ ထိုဖိနပ်ကို သေသေချာချာဆေးနေသည် ကို ထိုင်ကြည့်ပြီးမှ ထိုလူက အိမ်ပေါ်တက်လိုက်ပြန်သည်။

“နွေမိုး ... ဘာမှ မကျက်သေးဘူးလား”

အမိန့်သံဆန်ဆန် အသံဝါကြီးအဆုံးမှာ တော့ ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျက်တော့မှာ ပါ အဖေ”

“မြန်မြန်လုပ်၊ ငါဗိုက်ဆာပြီ။ အိမ်ပြန်လာရင် ဘာမှ အဆင်သင့်မဖြစ်ဘူး။ အခု ငါရေချိုးမယ်”

ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းပွဲအဆင်သင့်ဖြစ်နေတာ ငါမြင်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အသံတိုးတိုးလေး ထွက်ပေါ်လာပြန်သောအခါ သူက အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး စနစ်တကျပင် ချိတ်နှင့်ချိတ်လိုက်၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီကို ပုဆိုးနှင့်လဲဝတ်ကာ ဆပ်ပြာခြင်းဆွဲပြီး ဆင်းလာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ! ဒါလေးဆေးတာ ခုထိမပြီးသေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးပါပြီ အဖေ”

“ပြီးရင်ဖယ်၊ ငါရေချိုးမယ်”

“ဟုတ်”

အမိန့်အတိုင်း နာခံကာ ကလေးက ဖိနပ်ကို မ၍ ထွက် လာပြီးမှ ထိုဖိနပ်ကို ထောင်လှမ်းနေ

စဉ်တွင် ...

“ဟေ့ကောင် ! ရေနစ်ပုံးလောက် သွားဆွဲစမ်း”

“ဟုတ်”

ထိုကလေးငယ်က ဟုတ်တစ်လုံးတည်းသာ တတ်နေလေရောသလား။ ရေပုံးစိမ်းလေးနှင့် ရေကိုမနိုင်မနင်း ဆွဲထည့်နေသော ထိုကလေးငယ်၏ ပုံမှာ သနားစဖွယ်ကောင်းနေခဲ့ပေမယ့် အသည်းနှလုံးမပါသော ထိုအဖေဆိုသူကတော့ အားမနာ လျှာမကျိုးပင် ရေကို တဗုန်းဗုန်း လောင်းချိုးနေပါသေးသည်။ ။

ရေချိုးပြီးချိန်မှာ တော့ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ က ထမင်းပွဲက အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီမို့ အင်္ကျီကိုဆွဲဝတ်ပြီး စားပွဲရှေ့တွင် မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ကာ အားပါးတရ စားသောက်ပါတော့၏။ ဗိုက်ဆာနေ၍ လားမသိ၊ ဆိတ်ကလီစာဆီပြန်ဟင်းက ခံတွင်းတွေ့လှသည်။ ။ ထမင်းစားပြီးချိန်မှာ တော့ ငွေတစ်ထောင်ကို ဆွဲယူကာ အပြင်ပြန်ထွက်သွားပြန်ပါသည်။ ။

ထိုလူထွက်သွားပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှအကြာတွင် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို မနိုင်မနင်း

ဆွဲထားသော အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင်လာပြန်ပါသည်။ ။

“မမရေ၊ မေမေပြန် လာပြီ”

ကောင်လေးက အိမ်ထဲရှိ အစ်မလုပ်သူကိုလည်း အသိပေးရင်း ထိုအမျိုးသမီးလက်ထဲမှ အထုပ်ကိုလည်း ကူသယ်လိုက်ပါသည်။ ။

“မင်းတို့ အဖေ ပြန် လာပြီလား”

“ထမင်းစားပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်”

“ဪ ... အင်း ... ကဲကဲ ! နွေမိုးရေ၊ ထမင်းပွဲပြင်တော့ဟေ့၊ အမေ ဗိုက်ဆာ လာပြီ၊ သမီးတို့ ရော စားပြီးကြပြီလား”

“မစားသေးဘူး ၊ အမေ့ကိုစောင့်နေတာ”

“ကဲကဲ ... ပြင်တော့”

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့်ပင် ခြေမျက်စိထိ ရွံ့ပေနေသော ခြေထောက်ကို ဇလုံကြီးထဲမှ ရေဖြင့် ဖြစ်သလို ဆေးလိုက်သည် ။
ခြေထောက်ရေဆေးပြီး အိမ်ပေါ်သို့ပြန်တက်လာက ထမင်းစားပွဲရှေ့ထိုင်လိုက်ချိန်မှာ တော့ ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရတာကတော့ ထမင်းအနည်းငယ်စီသာ ထည့်ထားတဲ့ ပန်းကန်ပြားသုံးချပ်ဖြစ်ပါသည် ။

“ဟဲ့ ! ထမင်းလေးက ဘာလုပ်ဖို့ လဲ၊ ကြောင်စာများမှတ်နေသလား”

“မရှိတော့ဘူး အမေ၊ ဒါအကုန်ပဲ”

“ချက်မထားဘူးလား”

“ပုံမှန်ချက်တာပါပဲ၊ ဒီနေ့ အဖေ များများ စားသွားတယ်”

ထိုသို့ဆိုတော့မှ တစ်ခွက်တည်းသော ဟင်းကောင်းဖြစ်သည့် ဆိတ်ကလီစာဟင်းပန်းကန်ကို

လှမ်းကြည့်ဖြစ်လိုက်ရာတွင် ဟင်းခွက်မှာ ကြက်ယက်ဖြုတ်ထားသလိုပင် ထမင်းလုံးများ နှင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေခဲ့၏။ အသည်းကြိုက်သော ကိုသောင်းခက်က အသည်းချည်းရွေးစားသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်ဟု လည်းတွေးလိုက်မိသည် ။ အစားကြီးသော လေမိုးက ဒီထမင်းနဲ့ တော့ ဆင်ခံတွင်း နှမ်းပက်သွင်းသလိုနေတော့မည်မို့ ချွေးခံအင်္ကျီထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်ထောင်တန်ကို ထုတ်ပြီး နွေမိုးထံ လှမ်းပေးလိုက်သည် ။

“ရှော နွေမိုး၊ လမ်းထိပ်မှာ ထမင်းငါးရာဖိုးနဲ့ ဟင်း ငါးရာဖိုးဝယ်ခဲ့”

“သား သွားဝယ်လိုက်မယ် မေမေ၊ မမဆို ကြာနေဦးမှာ ။ သားမြန်မြန်ပြေးသွားမယ်”

လေမိုးက သွက်လက်စွာပြောပြီး တစ်ထောင်တန်ကို ဆွဲယူကာ ပြေးဆင်းသွားသည် ။ လေမိုး၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး နွေမိုးက မိခင်ကိုလည်း မခိုတရို့ကြည့်ကာ ...

“အဖေက သမီးတို့ အဖေအရင်းရော ဟုတ်ရဲ့ လား အမေ”

ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ မိခင်ဖြစ်သည့် မဌေးကြည်က နွေမိုးကို စောင်းကြည့်လာပါသည် ။

“ဘာစကားလဲ”

“ဗီဒီယိုထဲက အဖေတွေနဲ့ တခြားစီဖြစ်နေလို့ ပါ”

“ဗီဒီယိုက ကြည့်ကောင်းအောင် ရိုက်ပြထားတာ၊ စိတ်ကူးယဉ်မနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ငါကမြန်မာ

မိန်းမ၊ ပုပ်အဲ့ကြွေကျသွားရင်တောင် ဒီတစ်ပွင့်တည်းပန်ရမှာ ပဲ၊ ငါက ဗုဒ္ဓဘာသာ ဗမာလူမျိုးပဲ။ ငါကမွေးတဲ့ မင်းတို့ ကလည်း ငါ့လို ဗုဒ္ဓဘာသာဗမာလူမျိုးပဲ။ သူက မင်းတို့ အဖေ၊ အဖေဆိုတာမျိုးကအနန္တဂိုဏ်းဝင်ပဲ။ ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုး ဘာမှ မပြောနဲ့ ၊ ပါးစပ်ဟတာနဲ့ မင်းတို့ မှာ အပြစ်ဖြစ်ပြီးနေပြီ”

မိခင်က ဒီလိုပြောတော့လည်း သားသမီးဖြစ်သူများကတော့ ခေါင်းငုံ့သက်ပြင်း ချနေရုံပေါ့။ ကျေနပ်သည် ဖြစ်စေ မကျေနပ်သည် ဖြစ်စေ သားသမီးနှင့် မိဘဆိုသည့် အသိက ယဉ်ကျေးမှုအရဘာများ ပြောနိုင်ဦးမှာ တဲ့ လဲ။ ဘာမှ မပြောနိုင်ပေမယ့်လည်း အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားတတ်

တဲ့ လူ့သဘော သဘာဝအရ အမှန်ကို သိနေ၍ ရင်ထဲခံရဆိုးမိတာတော့ အမှန်ပါ။

သို့သော် မိဘနှင့် သားသမီး ပတ်သက်မှုမျိုးမို့ မိဘက မှားလည်း အမှန်လို့ သတ်မှတ်ရပြီးမိဘက လွန်ရင်လည်း အမှန်ပါလို့ သတ်မှတ်ရတာ ထုံးစံပဲတဲ့ လေ။ အမှန်တရားဆိုတာက ရင်ထဲသန္ဓေတည်မှုကြာမြင့် လာလေလေ ခိုင်မာလေပဲမို့ အချိန်တွေ ကြာသွားတဲ့ အခါ အားပြင်းပေါက် ကွဲသွားလေမလား။

★

အခန်း(၂)

ကန်စွန်းရွက်၊ ချဉ်ပေါင်၊ ဆီးဖြူသီး၊ ငရုတ်သီး၊ သံပရာသီး၊ မန်ကျည်းသီး၊ မုန်ညင်းနှင့် ကြောင်လျှာသီးများကို ကြီးမားသည့် ဆန်ကောကြီးထဲ စီရရီထည့်ကာ အရပ်တကာ လှည့်လည် ရောင်းပါမှ ရသော အမြတ်ငွေက သူဌေးများ ရေတစ်ခါချိုးစာပင် မရှိပါသော်လည်း ဝမ်းရေး ချောင်ပါသည်။ ။

“ဟောဒီက ကန်စွန်းရွက်၊ ချဉ်ပေါင်၊ ဟင်းရွက်သည် လာပြီ”

မနက်လင်းသည် နှင့် ခုနစ်သံချီပြီး အရပ်တကာလှည့်လည်ရောင်းနေသည့် မဌေးကြည်၏ အသံက ရှေးပါရမီကြောင့်လားမသိ၊ ပြာအက်ထိရှသွားခြင်း အလျဉ်းမရှိပါပဲ စူးရှ ကျယ်လောင် နေပါသည်။ ။

“ဟင်းရွက်သည် ခဏလာပါဦး”

ထိုခေါ်သံလေးက မဌေးကြည်အတွက် နားဝင်ချီလှ၏။

“ဘာတွေပါသလဲ”

အိမ်ကြီးရှင်က အိမ်ပေါ်မှ မဆင်းဘဲ ဈေးဝယ်တော့လည်း ရောင်းချချင်လွန်းသူက မကြောက်မလန့်ပင် သူများ ပိုင်နက်ထဲ ဝင်ရပြန်၏။

“စုံနေတာပါပဲ အစ်မရယ်၊ ဘာလိုချင်သလဲ”

“မုန်ညင်းက ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ရာပါ၊ နှစ်ရာဖိုး သုံးစည်းယူ”

“အင်း ... နှစ်ရာဖိုး၊ ငရုတ်သီးက ငါးဆယ်၊ မန်ကျည်းသီးက ငါးဆယ်နဲ့ ဆီးဖြူသီးက ငါးဆယ်ဖိုးပေး။ ကြောင်လျှာသီးရော”

“တစ်တောင့်နှစ်ရာပါ”

“နှစ်ရာတော့ လုပ်မနေပါနဲ့ အေ၊ ငါးရာပြတ်သွားအောင် တစ်ရာငါးဆယ်ထား”

“ရပါတယ် အစ်မရယ်၊ ဖောက်သည် တွေပဲ”

ဝယ်သူပေးသော ငွေငါးရာကို ခါးကြားမှ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်စုတ်ထဲ လိပ်နေအောင် ထည့်ပြီးမှ ဆက်လက်၍ ရောင်းချရန် ထွက်ရပြန်ပါသည်။

လမ်းတကာတို့ တွင် သုံးနာရီကြာမျှ လှည့်လည်၍ ပတ်ရောင်းပြီးချိန်မှာ တော့ ဆန်ကောစုတ်ထဲမှ ဟင်းရွက်များမှာ ကုန်လုနီးနေပါပြီ။ လမ်းဘေးအုတ်ခုံပေါ် ဆန်ကောစုတ်ကိုချပြီးဟင်းရွက်ရောင်းရငွေကို ရေတွက်ကြည့်တော့ ငါးထောင်နဲ့ သုံးရာငါးဆယ်။ ဆန်ကောကြီးထဲမှာ ဟင်းရွက်ကျန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကန်စွန်းရွက် သုံးစည်း၊ သံပရာသီးငါးလုံး၊ ဆီးဖြူသီး နို့ဆီဘူး တစ်ဘူးစာနှင့် ကြောင်လျှာသီး နှစ်တောင့်၊ ငရုတ်သီးတစ်ထုပ်သာ ကျန်ပါတော့သည်။

ဒီလောက်ရရင်လည်း မဆိုးလှပါဘူး။ ကျန်တာလေးကိုတော့ အိမ်မှာ ချက်စားရတာပေါ့။ နှစ်ထောင်လောက် ငွေသားမြတ်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆန်ဖိုးဆီဖိုးရနေပါပြီ။

ထို့ကြောင့်ပင် တကြော်ကြော်အော်မနေတော့ပါဘဲ ဈေးဗန်းခေါင်းရွက်ပြီး လျှောက်လာရာ ...

“မဌေးကြည် ... အားလား”

ပေလေးဆယ်ပတ်လည် နှစ်ထပ်တိုက်ရှေ့သို့ ဖြတ်အလျှောက်တွင် အသံစူးစူးကို ကြားလိုက်ရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ စိန်ပွဲစား၊ တရား လွှတ်တော်ရှေ့နေကတော် ဒေါ်နန်းကြိုင်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အားပါတယ် ဆရာကတော်”

လမ်းတကာလှည့်ဈေးရောင်းနေသူမို့ မဌေးကြည်က လူသိတော့များ လှပါသည်။ ‘အားလား’ ဆိုသည့်စကားလုံးက ခိုင်းရန်ရည်ညွှန်းနေ၍ မဌေးကြည်ကလည်း ငွေလိုချင်လွန်းသူမို့ လုပ်ရန်အဆင်သင့်ဟူသော နား လည်မှုမျိုးဖြစ်သည်။

“အဝတ်လျှော်မယ်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုအိမ်ထဲဝင်ကာ ဈေးဗန်းကိုချလိုက်ပါသည်။

“ဈေးရောင်းကောင်းတယ်နဲ့ တူတယ်နော်၊ သိပ်မကျန်တော့ဘူးပဲ”

“ဒီနေ့တော့ စက်လေးလုံးနင်းတယ်ထင်ပါရဲ့ ဆရာကတော်ရယ်”

“နင်းလက်စနဲ့ မထူးပါဘူး၊ ကန်စွန်းရွက်နှစ်စီးနဲ့ သံပရာသီး နှစ်လုံး ရောင်းခဲ့ပါ၊ ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးရာပဲပေးပါ”

“အေး ... ခဏနေမှ လုပ်အားခနဲ့ ပေါင်းယူ။ ဒီငရုတ်သီးထုပ်တော့ အပိုပေးဟယ်”

“ရပါတယ် ဆရာကတော်ရယ်၊ ယူပါ ပြောစရာလိုက်လို့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် တံမြက်စည်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒီ တံမြက်စည်းကို ချထားဦး၊ ဒီကန်စွန်းရွက်နဲ့ သံပရာသီးကို ရေ ခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ချည်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပွဲစားပီပီ ရှေ့နေကတော်ပီပီ ကွန့်ညွန့်ပုံများ တော့ ထိုင်ရာမှ မထဘဲ ထောင့်စေ့အောင် ခိုင်းနေပါသေးသည်။ သို့သော် ငွေကို သေလောက် အောင် လိုချင်လွန်းတဲ့ မဋ္ဌေးကြည်ကလည်း မာနကို ခဝါချကာခိုင်းသမျှ နောက် ဟုတ်ကဲ့နှစ်လုံးသာ လိုက်နေခဲ့ပါသည်။

မီးဖိုချောင်နှင့် အိမ်ရှေ့ခန်းကို တံမြက်လှည်း၊ ရေစိုအဝတ်နှင့် ကြမ်း တိုက်၊ တံခါးမှန်တွေပါ သေသေချာချာ တိုက်ပြီးချိန်မှာ တော့ အိမ်တစ်ခု လုံးမှာ ပြောင်ရှင်းသွားပါပြီ။ ခိုင်းသူကျေနပ်စေရန်မဋ္ဌေးကြည်က မီးဖို ချောင်ကိုပါ သန့်ရှင်းရေးဆက်ဝင်ပေးပါ၏။ ဖုန်တက်နေသော ဆား၊ ဟင်းချိုမှုန့်ခွက်များကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးပြီး မတိုက်ချွတ်သည် မှာ ကြာ နေပြီဖြစ်ပုံရသော ထမင်းစားပွဲနှင့်ဘေစင်ကိုပါ ဆပ်ပြာသုံးပြီး တိုက်ချွတ်လိုက်ပါသည်။ အပုံလိုက်ဖြစ်နေသော စားပြီးသား ပန်းကန်များကိုပါ ဆေးကြောပြီး မှောက်ထားလိုက်သေး၏။

သန့်ရှင်းရေးပြီးချိန်မှာ တော့ လျှော်ဖွပ်ရန် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ရပြန်ပါ သည်။ ဇလုံထဲ ဖရိုဖရဲ ပုံထားသော အဝတ်များကို လျှော်ဖွပ်ဆေးကြော ရပြန်ပါသည်။ များ ပြားလွန်းတဲ့ အဝတ်ပုံများကို တစ်နာရီနီးပါး လျှော် ဖွပ်လိုက်တော့မှ ပြီးဆုံးသွားပါသည်။ စောင်၊ အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ် နှင့် ဘယ်အချိန်တည်းကမှန်းမသိ စုပုံထားသော အဝတ်များကို အားစိုက်၍ လျှော်လိုက်ရသောကြောင့် လက်မောင်းအိုးမှာ တောင့်တင်းရုံမက လက်ဖဝါးပြင်မှာ လည်း ပဲကြီးပွ ရေစိမ်ထားသည့်ပမာ အရေပြားတို့ တွန့်ဖောင်းနေခဲ့ရပါပြီ။

“ပြီးသွားပါပြီ ဆရာကတော်”

“ဟဲ့ ! မြန်လှချည်လား၊ အဝတ်တွေရော လှန်းခဲ့ရဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လှန်းခဲ့ပြီးပါပြီ၊ အချိန်ပဲ သုံးနာရီ ကုန်သွားပြီလေ”

“ဪ ... ဒီလောက်ကြာသွားပြီလား၊ မသိလိုက်ဘူးကွယ်၊ ဒီကားက ကောင်းနေတော့ အချိန်ကုန်တာ မြန်လိုက်တာ”

ခြေထောက်ကို ကလိမ်ချိတ်ကာ ဆိုဖာဆက်တီပေါ် ကျကျနနထိုင်၍ ပန်းသီးလေးစားကာ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲနှင့် ငြိမ့်နေသော ဒေါ်နန်းကြိုင်ကိုတော့ အားအကျမိသား။

“ရော့ ... နောက်လည်း တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ လာပါကွယ်၊ ညည်းဖြတ်အသွားကို စောင့်ဖမ်းရတာလည်း ငါ့မှာ အလုပ်တစ်လုပ်”

“ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“နေဦး ... ရော့ရော့၊ ဒီပန်းသီး လမ်းမှာ စားသွားကွယ်၊ ဆာရောပေါ့”

ဒေါ်နန်းကြိုင်ပေးသော ပန်းသီးကို ဆန်ကောကြီးထဲ ကန်စွန်းရွက်တို့ နှင့် ရောထည့်ပြီး ဒေါ်နန်းကြိုင်ပေးသော ငွေသုံးထောင်ကိုပါ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲ ပြားနေအောင် ထည့်လိုက်ပါသည် ။

အိမ်ရောက်တော့ သူမပြန်အလာကို မျှော်နေသော သားလေး လေမိုး နှင့်ဆုံ၏။

“ဟော ! မမ ... အမေပြန် လာပြီ”

အမိုးမလုံ၍ မိုးကာပြားကြီးနှင့် တစ်စွန်းတစ်စဖာထေးထားသော အိမ်စုတ်ထဲမှ ပြေးထွက်၍ ကြိုဆိုပါသည် ။

“အမေ ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်”

နွေမိုးက ပြောပြောဆိုဆိုပင် မဋ္ဌေးကြည်၏ ခေါင်းပေါ်မှ ဈေးဗန်းကို ထိန်းချလိုက်ပါသည်။ ။

“ဒေါ်နန်းကြိုင်တို့ အိမ် ဝင်နေတာ”

“ပင်ပန်းလို့ အမေရယ်၊ အဘွားကြီးက ညွန့်လွန်း ကွန့်လွန်းလို့ ”

“အဲဒါက သူ့ဗီဇနဲ့ သူပဲ၊ ငါတို့ အတွက်တော့ ငွေရရင် ပြီးရော၊ ရော့ ... ဒီမှာ မညွန့်ပေးလိုက်တဲ့

ပန်းသီးတစ်လုံး ညည်းတို့ မောင်နှမ ခွဲဝေစားကြ”

“ထမင်းစားပြီးမှ ပဲ စားမယ်၊ သမီးတို့ လည်း ဆာနေပြီ”

“မင်းတို့ မောင်နှမ မစားကြရသေးဘူးလား”

“အမေ့ကို စောင့်နေတာ”

နွေမိုးရဲ့ ဖြေသံက တိုးတိုးလေးဆိုပေမယ့် မဋ္ဌေးကြည်ရဲ့ နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ် သွားစေရသည်။ ။ အမောပြေရန် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချနေသော မဋ္ဌေးကြည်က နွေမိုးနှင့် လေမိုးကို မျက်လုံးစွေကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးက ဆာလောင်နေပါပြီဆိုတာ နှုတ်ကမပြောပေမယ့် အမေမို့ ရင်ထဲကအလိုလို သိနေပါသည်။ ။

“စားနှင့်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ထမင်းကတော့ ထပ်ချက်ထားတယ် ထားပါတော့၊ ဟင်းကခွဲနေရင် ဘယ်လိုမှ လောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ရှိတာနဲ့ စားလို့ ရတာပဲ၊ အသားဟင်းမကျန်ရင်တော့ ချဉ်ပေါင်ဟင်းရည်နဲ့ ငါးပိရည်တော့ ကျန်မှာ ပဲ”

“အဖေ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းပါလာတယ်၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းနဲ့ ငါးပိရည်လည်း နည်းနည်းပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဘုရားရေ ! ငါးခြောက်နှစ်ဆယ်သားချက်တာ ကုန်ပြီလား”

“ဆန်လည်း ကုန်နေပြီ”

နွေမိုးရဲ့ အဖြေကြောင့် သက်ပြင်းမောကို တနင့်တပိုးချမိပေမယ့် ဘာမှ တော့ ထပ်မပြောဖြစ်ပါ။

“ကဲကဲ ... ထမင်းခူးတော့ ၊ စားကြစို့”

စားကြစို့သာ ဆိုလိုက်ပေမယ့် ထမင်းမှ လောက်ငှရဲ့ လားဟု တွေးမိပြန်သည် ။

“ထမင်းရော ရှိသေးရဲ့ လား”

“မျှစားရင်တော့ လောက်မှာ ပါ”

နွေမိုးရဲ့ အဖြေစကားက တုံးတိတိဆိုပေမယ့် ထိုစကားရဲ့ နောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ်များ စွာတို့ နစ်မြုပ်နေတယ်ဆိုတာ မဋ္ဌေးကြည်ရိပ်စားမိပါသည် ။ ထမင်းတစ်နပ်အတွက် ဖခင်ကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေလေရောသလား။

မပြည့်စုံသော ထမင်းဝိုင်းလေး ဖြစ်ပါသည် ။ ပုံမှန်အားဖြင့် ထမင်းဝိုင်းဆိုသည် မှာ ချိုချဉ်လေးနဲ့ တွဲပြီး အသားဟင်းတစ်ခွက်၊ အရည်သောက်တစ်ခွက်နှင့် အရွက်ကြော် အစပ်ဟင်းတစ်ခွက် ပါမှ သာ ထမင်းဝိုင်းအင်္ဂါရပ်နှင့်ကိုက်ညီသည် ဟု မြန်မာတို့ စိတ်ထဲ စွဲမြဲနေခဲ့ပေမယ့် မဋ္ဌေးကြည်တို့ အိမ် မိသားစုထမင်းဝိုင်းလေးမှာ တော့ ပန်းကန်ပြားသုံးချပ်ထဲ ထမင်းလေးတစ်ပုံစီထည့်ကာ ချဉ်ပေါင်ဟင်းလက်ကျန်တစ်ခွက်နှင့် ပန်းကန်ဖင်မှာ ရှိတယ်ဆိုရုံမှ ကပ်ကျန်နေသော

ငါးပိရည်၊ ဖရိုဖရဲ ကျိုးတိုးကျဲတဲဖြစ်နေသော တို့ စရာတို့ နှင့်သာ စားပွဲ
က မလှမပအကျည်းတန်နေရပါသည်။ ။

“ကဲကဲ ... စားကြ စားကြ”

ပြောသာပြောလိုက်ရပေမယ့် ထိုအသံက အားမပါပါ။ နွေမိုးကတော့
မိန်းကလေးမို့ ထားပါတော့။ အစားကြီးတဲ့ လေမိုးက ဒီထမင်းလောက်
နဲ့ ဆင့်ခံတွင်းနှမ်းပက်ရုံပေါ့။

မဌေးကြည်က မိမိပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းတစ်ဆုပ်ကို နှိုက်ကာ
လေမိုး ပန်းကန်ထဲ ထည့်လိုက်သည် တွင် နွေမိုးလက်နှင့် ဆုံသွားသည်
။

“အမေ စားပါ”

မဌေးကြည်နားလည်လိုက်ပါသည် ။ နွေမိုးက လေမိုးမဝလင်မှာ စိုး
ရိမ်၍ ဆိုတာကိုပေါ့။ ဒါကို သိလိုက်ရတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်၏ ရင်ထဲတွင်
မချီအောင်ခံစားရပါသည် ။ သို့သော် ပညာမတတ်၍ နှုတ်ကြမ်းသော
မဌေးကြည်က နားဝင်ချို့သော စကားကို မဆိုတတ်သည် မှာ အမှန်ပါ။

“စားမှာ သာ စားစမ်းပါ။ အာဟာရပြတ်လို့ ဆေးကုရင် ဆင်ဖိုးထက်
ချွန်းဖိုးများ နေပါဦးမယ်”

“အမေ အာဟာရပြတ်သွားလို့ လဲသွားရင် ကျွန်မတို့ မောင်နှမ သူ
တောင်းစား ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးလို့ ”

အမေတူသမီးမို့ နွေမိုးကလည်း နှုတ်ကြမ်းကြမ်းဖြစ်သည် ။

“စားမှာ သာ စားစမ်းပါ။ ငါက ဒေါ်နန်းကြိုင်အိမ်မှာ နည်းနည်းစားခဲ့
တယ်”

“ဒေါ်နန်းကြိုင်လား၊ ကျွေးလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး”

“စားမှာ သာ စားစမ်းပါအေ”

“မစားဘူး အမေရေ၊ အဖြစ်သဘောဆိုရင် တော်ပြီ။ ဝမှာ စိုးလို့ ဝိတ် လျှော့နေတာ”

မဌေးကြည်ရင်ထဲ ထပ်နာသွားရပါသည်။ ဒီလောက် ပိန်နေတဲ့ ခန္ဓာ က ထပ်ပြီး ဝိတ်ချဖို့ လိုဦးမှာ လား သမီးရယ်။

“သားတော့ ပွတာပဲ၊ ထမင်းစားပြီးရင် ပန်းသီးလည်း စားရဦးမယ်၊ ဒီနေ့တော့ စက်လေးလုံးနင်းမိတာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချဉ်ရည်ဟင်းကို ထမင်းပေါ်ဆမ်းကာ တကျွတ် ကျွတ်နယ်ဖတ်ပြီး အားပါး

တရ စားနေသော လေမိုးကို မျက်လုံးဝေကြည့်ရင်း မျက်ခမ်းပေါ်စို့ တက်လာသော မျက်ရည်စများကို အင်္ကျီစလေးနဲ့ မသိမသာ ထိသုတ်နေ ခဲ့ပါသည်။ ။

ဒီသားဒီသမီးတွေကို ဘယ်လိုလူဖြစ်အောင် မွေးရမလဲ။ မိမိလို လမ်း ဘေးဈေးသည် မဖြစ်ရလေအောင် ဘယ်လိုပြုစုပျိုးထောင်ရမလဲ။

မိမိပင်ပန်းဆင်းရဲသလို သားနဲ့ သမီး မပင်ပန်းမဆင်းရဲရအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ။

“ကြိုးစားကြကွယ် ကြိုးစားကြ၊ ဆန်ကောင်းကောင်း ဟင်းကောင်း ကောင်း နဲ့ စားပြီး ကြော့ကြော့လေး အ လုပ်သွားနိုင်အောင် စာကြိုးစားကြပါ”

ရင်ထဲ၌ ဘယ်လောက်ထိများ ပိတ်လှောင်နေမှန်းမသိ။ ရင်ထဲက ဆ

နွဲ့များက အစီအစဉ်မကျ

ပြောထွက်သွားတော့ လေမိုးနှင့် နွေမိုးတို့ ၏ မှ င်သက်စွာကြည့်ခြင်း
ကို ခံလိုက်ရပါသည်။ ။

*

အခန်း (၃)

“ကိုသောင်းခက်”

မတင်းလွန်း မလျော့လွန်းသည့် အသံခပ်ပြတ်ပြတ်။

“ဘာလဲ”

ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲလျောင်းနေရင်းပင် အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထူးလိုက်ပါသည် ။

“ရှင့်အသက်လည်း သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်ပြီးနေပြီ”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် မဋ္ဌေးကြည်က ကိုသောင်းခက်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည် ။

“အိမ်ထောင်သက်ပဲ ခုဆို ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိနေပြီ။ ရှင် အလုပ်လုပ်ဖို့ များ စိတ်ကူးမရှိသေး

ဘူးလား”

အိပ်နေရာမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်ပြီး မဋ္ဌေးကြည်ကို မကျေမနပ်

ဘုကြည့်ကြည့်လာပါသည် ။

“သားနဲ့ သမီးက ခုဆို အရာအားလုံးကို သိတတ်နေပြီ၊ သူတို့ က အတန်းပညာလည်း ရှိကြ

တယ်။ ငွေရတာ မရတာ အပထားပါဦး၊ ရှင် အလုပ်တစ်ခု လုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

“နေစမ်းပါဦး ဌေးကြည်၊ မင်းစကားကဘာလဲ။ ငါ့ကို အလေ့နတော လိုက်ပြီး အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ တစ်ရော့ကိုး တစ်ရော့တစ်ဆယ်ဆိုပြီး ပြောချင်တာလား”

“အဲလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲရှင်၊ ကျွန်မပြောချင်တာက”

“တော်တော့ ဌေးကြည် ... တော်တော့၊ ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးဖြစ် ခဲ့ရတဲ့ ငါ့ဘဝကို ငါအခုထိ ရင်နာနေတုန်းနော်”

“ရင်နာတာတွေလည်း တော်လောက်ပါပြီရှင်၊ သမီးလည်း ခုဆို ဆယ့်ငါးနှစ်၊ သားလည်း ဆယ့်သုံးနှစ်နဲ့ လူပျို အပျိုဖော်ဝင်နေပါပြီ”

“အဲဒါ ငါသဘောတူလို့ မွေးထားတဲ့ ကလေးတွေလား”

“ဒါပေမဲ့ ... ရှင်”

“ဒီလိုကလေးတွေကို ငါကဘာဂရုစိုက်ရမှာ လဲ”

“ကိုသောင်းခက်”

ရင်ထဲ၌ နာကျင်သွားမိ၍ ဒေါ်ဌေးကြည်၏ အသံကမြင့်သွားရပါသည်။ ။

“ငါ့ကို အဲဒီလိုပြန်မအော်နဲ့ ၊ မင်းကိုငါက ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်လို့ ယူထားတာလား။ ငါ့ကို ပြန်မအော်နဲ့ ၊ ငါ့ကို ရှာဖွေကျွေးချင်လှပါသည်ရဲ့ ဆိုပြီး မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနဲ့ အိမ်ပေါ် တက်လာတုန်းက မင်း ဒီလို လေသံမျိုး မဟုတ်ဘူး နော်။ ငါ့ကို ပြန်ခံမပြောနဲ့ ”

မဌေးကြည်၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ပေါက်တို့ က အတွဲလိုက် ပြုတ်

ကျလာရပါသည်။ ။

“သည်းခံနေတဲ့ ငါ့ရဲ့ စိတ်တွေကို လာမဆွနဲ့ နော်။ ဟွန်း ! ဒီအိမ်က ငါ့မိဘတွေအိမ်၊ ငါ့မိဘတွေသေသွားတော့ ဒါက ငါ့အိမ်၊ ငါမောင်းချချင်ရင် အချိန်မရွေးဆင်းသွားရမယ်။ ဘာမှတ်နေသလဲ ။ ဟွန်း ... မင်းတော့ကွာ ”

ဟု မရိုက်နှက်ရုံတမယ် ကျိန်းမောင်းပြောဆိုပြီး ပုဆိုးကိုပြင်ဝတ်ကာ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားသော ကိုသောင်းခက်ကို ခွန်းတုံ့ပြန်စရာ ဘာစကားမှ မရှိခဲ့ပါချေ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်ခင်အချိန်က သူမ မှားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ အဲဒီအမှားကြောင့်ပဲ ခုချိန်ထိ မျက်ရည်ကို ကျိတ်သုတ်ရသည့်ညပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပါ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရည်းစားထား၊ ချိန်းတွေ့ရင်း မှား၍ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားပြီး အမေက ရှက်သည့်စိတ်နှင့် ဆူပူခဲ့ဖူးပါသည် ။ ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း ကိုသောင်းခက်ကို ပြောတော့လည်း ငယ်သေးလို့ ယူလို့ မရသေးကြောင်းနှင့် အဲဒီကိုယ်ဝန်ကို လူတွေမသိခင် ဖျက်ချရန် ကိုသောင်းခက်က အကြိမ်ကြိမ် တောင်းဆိုခဲ့သော်လည်း သူမ မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

အသက်တောင် မတင်သေးတဲ့ သွေးခဲအဆင့်မျှ ရင်သွေးကို သူမ မသတ်ရက်ခဲ့ပါချေ။ ထို့ကြောင့်ကိုသောင်းခက်ကိုမသိစေတော့ဘဲ တိတ်တဆိတ်မွေးရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး အမေ့ကိုပြောတော့ သွေးတိုးရှိသောအမေက မူးလဲသွားခဲ့ပြီးမှ ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားရသည် ။

ဆွေမျိုးသားရင်းမရှိသော သူမက အမေဆုံးတော့တစ်ယောက်တည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေချိန်တွင် ကိုသောင်းခက် အမေက အိမ်သို့ရောက် လာပြီး အကြောင်းစုံသိပြီး

ကြောင်းပြောကာ ကိုသောင်းခက်နှင့် လက်ထပ်ပေးမည်။အိမ်တွင် လိုက်
နေရန်ပြော၍ သူမက အမေ့အိမ်လေးကို ရောင်းကာ ကိုသောင်းခက်အ
မေထံ ငွေအပ်ပြီး ကိုသောင်းခက်၏ အိမ်တွင် သာ တက်နေခဲ့သည် ။

အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ကိုသောင်းခက်အရိပ်၌ မိုးမမြင်လေမမြင်
ပျော်ရွှင်ခဲ့ရလို့ မိမိကိုယ်မိမိ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိခဲ့ရပါ။
သမီးကြီးမွေးဖွားခါနီး ငွေလို၍ ယောက္ခမဖြစ်သူထံ တောင်းတော့ ယော
က္ခမဖြစ်သူပြောသောစကားမှာ မရှိတော့ဘူး။ ကုန်ပြီတဲ့ ။ မင်္ဂလာစရိတ်
သုံးလိုက်လို့ ကုန်ပြီတဲ့ ။ မုန့်ဟင်းခါး အပွဲနှစ်ဆယ်လောက်သာ ကျွေးခဲ့
သည့် မင်္ဂလာပွဲစရိတ်က အိမ်တစ်လုံး ရောင်းရငွေ ကုန်ပြီတဲ့ လား။ သူမ
မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ယောက္ခမကလည်း အမေမို့ သူမရီသေခဲ့ပါ၏။
ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေခဲ့သည် ။

လူသတင်း လူချင်းဆောင်ဆိုသည့်အတိုင်းပင်။ သမီးမွေးပြီး သုံးလ
အကြာ၌ ထိုငွေများ သတင်းကို ကြားလိုက်ရ၏။ ဖဲဘုရင်တစ်ဆူဖြစ်
သော ယောက္ခမက ဖဲဝိုင်းမှာ ရှုံးခဲ့တာတဲ့ လေ။ သူမ ရင်နာရပါသည် ။
အမေ့အပေါ်လည်း အားနာရပါသည် ။ အသုံးမကျတဲ့ တဏှာရူးရူးနေခဲ့
သော မိမိကိုယ်မိမိလည်း မုန်းမိပါသည် ။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။
သူမက အမေဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။

အမေ့အပေါ်ဆိုးခဲ့တဲ့ သူမက ဒါ ဝဋ်ပြန်လည်တာပေါ့။ ပြန်ပေးဆပ်
ရတာပေါ့။ ဘဝဘဝတို့ က

ပါလာတဲ့ ဝဋ်ကျွေးအပေါင်းတို့ လည်း ဒီဘဝ၌ ကျေစေလိုခြင်းအလို့
ငှာ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်း

ချည်းဟု သာ သဘောဆောင်ပြီး ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ခဲ့ရသည် မှာ လ
ည်း ထုထည်ကြီးလွန်းသည့် နှလုံးသားသည် လက်သည်းချွန်မျှသာ ကျန်

ပါတော့မည်။

ဆွမ်းတော်ကပ်တိုင်းလည်း ဘုရားမှာ ဆုတောင်းမိပါ၏။ နောင်ဘဝမှာ ခုလိုမိန်းမ ပြန်ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း မချစ်တတ်သောမိန်းမ ဖြစ်ပါရစေဟု အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းခဲ့ဖူးပါသည် ။

“အမေ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လေမိုး၏ အသံကို ကျောဘက်ဆီမှ ကြားရတော့မှ မျက်ရည်စများကို ကမန်းကတန်း သုတ်လိုက်ရသည် ။

“အဖေနဲ့ အမေတို့ ရန်ဖြစ်ထားကြတာလား”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာလို့လဲ”

“အဖေနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့တယ်၊ အဖေစိတ်တိုနေတယ်။ သားခေါ်တာတောင် မထူးဘူး”

ကျောင်းလွယ်အိတ်ကိုဘေးနားချပြီး လေမိုးက ဒေါ်ဌေးကြည်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အရိပ်အကဲကြည့်ရင်း ထိုင်လိုက်ပါသည် ။

“မမရော”

“သူ့သူငယ်ချင်းဆီမှာ စာလိုက်ကူးနေတယ်။ ဟဲဟဲ ... မမက အပြတ်ကြိုးစားတယ်ဗျ။ ဆရာဝန်လုပ်မယ်ဆိုပဲ၊ ဟဲဟဲ”

မျက်ဝန်းအိမ်များ နီကျင်နေသော မဌေးကြည်က မျက်ရည်များကြားမှ ကြည်နူး ရပါသေးသည် ။

“အမေ ဒီနေ့ လှည်းကူးဘက်မသွားဘူးလား”

“မသွားဘူး၊ ဈေးရောင်းမကောင်းလို့ အများကြီးကျန်သေးတယ်။ မနက်ဖြန် ဆက်ရောင်းရဦးမယ်။ ကဲကဲ ... ထမင်းစားကြရအောင်”

“အဖေရော စားပြီးပြီလား”

“မစားသေးဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့ ၊ အဖေစားပြီးသားအကျန်စားရရင်တော့ ငတ်ရော
ပဲ”

မဌေးကြည်ရင်ထဲ နံ့ချည့်သွားရပါသည် ။ သူမ အသုံးမကျခဲ့ပုံများ
ကတော့ ကလေးတွေအထိပါ ကွင်းဆက်လိုက်ကုန်ပါပြီလေ။
အသုံးမကျတဲ့ ယောက်ျားကို ယူတော့ သားသမီးတွေပါ အသုံးမကျသူကို
အဖေခေါ်ရပြီး စဉ်းစားတတ်လာတဲ့ ဒီဦးနှောက်လေးတွေက အဖေကို
ဝေဖန်တတ် လာပြီလေ။ နောက်ဆုံးတော့ ဒါက သူမအသုံးမကျခဲ့လို့ သူ
မသားသမီးတွေ အပြစ်ရကြရပြီလေ။

သို့သော် သူမ ကိုသောင်းခက်ကို သိပ်ချစ်ပါသည် ။ တစ်လင်တစ်မ
ယားစနစ်ကို အရိုးထဲစွဲနေတဲ့ မဌေးကြည်၏ ဘဝတွင် ယောက်ျားဆိုလို့
ကိုသောင်းခက်တစ်မျက်နှာသာရှိ၍ ယောက်ျားလိုတစ်မျိုးချစ်သူလိုတစ်
ဖုံ အချစ်ကြီးချစ်ရပါသည် ။

★